

Sygn. akt VI GC 1928/18

WYRO

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Barbara Golec

Protokolant: Barbara Gieras

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2019 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko S. B. i G. K. (K.)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych S. B. i G. K. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 2 646,67 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści sześć złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 779,53 zł:

- w stosunku do pozwanej S. B. od dnia 10 października 2018 r.,

- w stosunku do pozwanego G. K. od dnia 30 września 2018 r.,

przy czym odpowiedzialność pozwanych jest solidarna w zakresie kwoty 2 646,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1 779,53 zł od dnia 10 października 2018 r.;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1 235,52 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 102,52 zł (jeden tysiąc sto dwa złote pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 1928/18

UZASADNIENIE

Powód (...)w W. dnia 22 października 2018 r. wniósł przeciwko pozwanym S. B. i G. K. pozew o zapłatę solidarnie kwoty 2 646,67 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1 648,99 zł od dnia 30 września 2018 r., od kwoty 130,54 zł od dnia 20 września 2018 r., od kwoty 867,14 zł od dnia 20 września 2018 r., a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając wskazał, że prowadził egzekucję przeciwko (...) sp. z o.o. w likwidacji w R. (dalej jako spółka (...) lub spółka), ale egzekucja okazała się bezskuteczna. Pozwani odpowiadali za zobowiązania spółki jako członek zarządu spółki (pозwana) oraz likwidatorzy (pозwany i pozwana). Na dochodzoną sumę składały się: 1 648,99 zł należności głównej, 130,54 zł skapitalizowanych odsetek od należności głównej do dnia 19 września 2018 r., 573

zł kosztów procesu, 225 zł kosztów adwokackich w postępowaniu egzekucyjnym i 69,14 zł kosztów egzekucyjnych (k. 3-5v).

W odpowiedzi na pozew pozwana S. B. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu, a także odstąpienie od obciążania jej kosztami z uwagi na likwidację i brak dochodów spółki. Kwestionowała bezskuteczność egzekucji, ponieważ nie otrzymała pism od komornika w celu zajęcia stanowiska. Nadto, komornik podał nieprawdziwe informacje o zaprzestaniu działalności przez spółkę i braku majątku (k. 43-44). W toku postępowania zgłosiła także zarzut potrącenia wierzytelności i częściowego spełnienia świadczenia przez spółkę w kwocie 200 zł, która pochodziła ze spieniężenia majątku spółki. Podała też, że spółka posiada wierzytelności w kwocie 742 000 zł z tytułu zwrotu nakładów koniecznych na modernizację lokalu i kwocie 148 000 zł z tytułu odszkodowania za nierówne traktowanie. Powód nie poniósł szkody na skutek braku ogłoszenia upadłości, ponieważ gdyby stosowny wniosek został złożony we właściwym czasie, zaspokojenie wierzytelności powódki mogłoby być niemożliwe z uwagi na kolejność zaspokajania wierzycieli z pierwszeństwem m.in. kosztów postępowania upadłościowego, należności ze stosunku pracy i składek na ubezpieczenie społeczne (k. 74-76). Wniosek o ogłoszenie upadłości pozwana złożyła w dniu 30 czerwca 2017 r., kiedy wobec wypowiedzenia umowy najmu lokalu brak było możliwości prowadzenia działalności gastronomicznej (k. 119-120).

Pozwany G. K. zarzucił, że nie był członkiem zarządu spółki i nie odpowiada za jej zobowiązania (k. 51).

Sąd ustalił, co następuje.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt (...) Referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w K. zasądził od spółki (...) na rzecz powoda (...) w W. kwotę 1 648,99 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1 578,05 zł od dnia 2 sierpnia 2017 r. i od kwoty 70,94 zł od dnia 7 sierpnia 2017 r. oraz kwotę 647 zł tytułem kosztów procesu. Postanowieniem Sądu Okręgowego w (...) z dnia 27 kwietnia 2018 r. nakazowi zapłaty została nadana klauzula wykonalności. Koszty postępowania klauzulowego zasądzone na rzecz powoda wynosiły 126 zł.

dowód: tytuł wykonawczy k. 6, 11

Wnioskiem z dnia 9 maja 2018 r. powód wszczął przeciwko spółce (...) egzekucję w oparciu o wymieniony tytuł wykonawczy, domagając się egzekucji należności głównej z odsetkami i kosztami w kwocie 573 zł podając, że wpłata spółki z dnia 11 września 2017 r. w kwocie 200 zł została zarachowana na poczet kosztów postępowania klauzulowego i kosztów procesu. Zgodnie z wnioskiem egzekucja miała być prowadzona z wierzytelności, rachunków bankowych, wierzytelności i innych praw majątkowych, ruchomości, terminali kart płatniczych, środków pieniężnych i nieruchomości.

Egzekucja była prowadzona przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. M. R. pod sygn. akt (...). Pismem z dnia 21 maja 2018 r. spółka została wezwana do złożenia wyjaśnień, w tym podania rachunków bankowych, wkładów oszczędnościowych, lokat pieniężnych, innych wierzytelności, akcji i udziałów, ruchomości, pojazdów mechanicznych, nieruchomości i zatrudnienia. Komornik podejmował w dniu 24 lipca 2018 r. czynności terenowe pod adresem ul. (...) w R., które nie odnosiły skutku. W dniu 26 lipca 2018 r. komornik dokonał zajęcia rachunku bankowego spółki w (...) S.A., ale Bank odpowiedział, że nie prowadzi rachunku dla spółki. Pismem z dnia 20 sierpnia 2018 r. komornik informował powoda o bezskuteczności egzekucji podając, że spółka nie posiada majątku podlegającego zajęciu, a także nie posiada siedziby i nie prowadzi działalności pod wskazanym adresem przy ul. (...) w R.. Nadto, wskazał powodowi, że zajęcia rachunków były bezskuteczne, a spółka nie posiadała innych wierzytelności, praw majątkowych oraz ruchomości. Postanowieniem z dnia 20 września 2018 r. komornik umorzył egzekucję z powodu bezskuteczności i przyznał powodowi od spółki kwotę 225 zł kosztów zastępstwa adwokackiego oraz kwotę 69,14 zł z tytułu zwrotu wydatków gotówkowych. Korespondencja w toku postępowania egzekucyjnego była kierowana na adres ul. (...) w R.. Pozwana w imieniu spółki odebrała jedynie odpis postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji k. 7, zawiadomienie o bezskutecznej egzekucji k. 14, postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 15, wiadomość mailowa k. 49, potwierdzenie przelewu k. 84, dokumenty w aktach (...) tj. wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1, wezwanie dłużnika k. 15, wezwanie dłużnika do złożenia wyjaśnień k. 15, potwierdzenie odbioru k. 17, 25, 32, protokół k. 21, zawiadomienie o zajęciu k. 23, postanowienie o umorzeniu k. 30

Pozwana S. B. była ujawniona w (...)jako prezes jednoosobowego zarządu spółki (...) w okresie od dnia 21 października 2002 r. do dnia 9 czerwca 2017 r., a od dnia 9 czerwca 2017 r. jako likwidator spółki. W okresie od dnia 8 sierpnia 2017 r. do dnia 26 lipca 2018 r. jako likwidator spółki ujawniony był także pozwany G. K.. Od 11 stycznia 2018 r. ujawniono w rejestrze nowy adres siedziby spółki:
ul. (...), R..

dowód: odpis KRS k. 16-22

W dniu 30 czerwca 2017 r. pozwani sporządzili wniosek o ogłoszenie upadłości spółki i wysłali go do Sądu Rejonowego w G. (...)

dowód: wniosek o ogłoszenie upadłości k. 126-127

Pismami z dnia 19 września 2018 r. powód wzywał pozwanych do zapłaty kwoty 2 667,14 zł, w tym 1 648,99 zł kapitału, 130,54 zł odsetek wg stanu na dzień 19 września 2018 r., z dalszymi odsetkami, 573 zł kosztów procesu, 89,61 zł kosztów postępowania egzekucyjnego i 225 zł kosztów zastępstwa adwokackiego w egzekucji, w terminie do dnia 29 września 2018 r. Wezwanie zostało odebrane przez pozwanego w dniu 28 września 2018 r., a przez pozwaną najpóźniej w dniu 9 października 2018 r.

dowód: wezwania do zapłaty k. 23-24, 26-27, wydruki k. 25, 28, pismo pozwanej k. 62

Spółka (...)odnotowywała straty w wysokości: 8 259,39 zł na dzień 27 lutego 2017 r., 242 244,57 zł w okresie od 28 lutego do 31 grudnia 2017 r., 30 414,02 zł na dzień 31 października 2018 r. W dniu 21 sierpnia 2017 r. w (...)ujawniono zadłużenie spółki wobec (...)na łączną kwotę 150 087,76 zł. Według stanu na dzień 31 sierpnia 2019 r. posiadała natomiast następujące zadłużenie: wobec (...)na kwotę 18 005,12 zł z tytułu świadczeń ze stosunku pracy i 304 336,22 zł z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w części finansowanej przez pracodawcę, wobec kredytodawców i kontrahentów na kwotę 874 153,36 zł. W (...)kwartale 2018 r. spółka dokonała dostawy towarów lub świadczenia usług na kwotę 5 180 zł. Według stanu na dzień 28 listopada 2018 r. spółka posiadała kasę fiskalną o wartości 2 290 zł, kasę o wartości 1 190 zł, stół chłodniczy na kołach o wartości 11 064 zł, terminal kasowy o wartości 9 970 zł, które umieszczono na liście środków trwałych według wartości księgowej. Na liście zamieszczono także roboty modernizacyjne o wartości 945 854,27 zł.

dowód: odpis (...) k. 16-22, deklaracja dla podatku VAT k. 45-46, rachunek zysków i strat k. 47, 85, lista środków trwałych k. 48, bilans k. 86-87, wykaz wierzycieli spółki k. 121-125

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo w znacznej mierze zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z odpowiedzialności pozwanych za zobowiązania spółki (...). W chwili powstania zobowiązania pozwani byli likwidatorami spółki. Art. 299⁽¹⁾ k.s.h. stanowi, że do likwidatorów spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z wyjątkiem likwidatorów ustanowionych przez Sąd, przepis art. 299 stosuje się odpowiednio. Zgodnie natomiast z art. 299 § 1 k.s.h., w brzmieniu obowiązującym w chwili powstania zobowiązania spółki wobec powoda oraz nadejścia terminu wymagalności wierzytelności, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Z mocy § 2 członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego

albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Powód wykazał przesłanki odpowiedzialności pozwanych jako likwidatorów za zobowiązania spółki (...) Ustalono, że egzekucja wierzytelności stwierdzonej nakazem zapłaty z dnia 22 sierpnia 2017 r., któremu nadano klauzulę wykonalności przeciwko spółce, była bezskuteczna. Niezależnie od podzielanego przez Sąd poglądu, że do zaistnienia odpowiedzialności członków zarządu spółki nie jest w ogóle konieczne przeprowadzenie egzekucji i uzyskanie przez wierzyciela postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu jej bezskuteczności co do każdej z wierzytelności, której zaspokojenia wierzyciel żąda od pozwanego członka zarządu, a wykazanie, iż egzekucja okaże się bezskuteczna (a nie okazała się bezskuteczna) możliwe jest za pośrednictwem każdego dowodu zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego (por. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia z dnia 26.06.2003 r. sygn. akt V CKN 416/01 oraz uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 25.03.2015 r. II CSK 402/14).

Powód wszczął przeciwko spółce postępowanie egzekucyjne w oparciu o wskazany tytuł wykonawczy, które zakończyło się wydaniem postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu jej bezskuteczności. Podkreślenia przy tym wymagało, że postanowienie komornika o umorzeniu egzekucji z uwagi na bezskuteczność stanowiło dokument urzędowy, który zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowił dowód tego, co zostało w nim stwierdzone. Pozwana podjęła nieskuteczną próbę obalenia tego dowodu w trybie art. 252 k.p.c. Pozwana twierdziła bowiem, że nie otrzymała pism od komornika w celu zajęcia stanowiska w sprawie egzekucji, a nadto komornik podał nieprawdziwe informacje o zaprzestaniu działalności przez spółkę i braku majątku. Spółka miała bowiem posiadać majątek, w tym wierzytelności.

Istotnie w toku postępowania egzekucyjnego adres siedziby spółki to ul. (...) w R., a nie ul. (...) w R., gdzie kierowana była korespondencja. Mimo tego postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego zostało odebrane przez pozwaną w imieniu spółki. Okoliczność ta świadczy, że spółka miała możliwość odbioru korespondencji niewłaściwie adresowanej, a pozwana jako likwidator spółki mogła zająć stanowisko w sprawie egzekucyjnej. Jeżeli uważała, że spółka posiadała w tamtym czasie majątek, z którego można było prowadzić skutecznie egzekucję, pozwana jako likwidator spółki miała możliwość wniesienia skargi na czynność komornika, wskazując ten majątek. Takiej skargi pozwana ani pozwany jednakże nie wnieśli. Prawidłowe były przy tym także ustalenia komornika, że spółka zaprzestała działalności. Postanowienie o umorzeniu egzekucji zostało wydane we wrześniu 2018 r., a z deklaracji dla podatku VAT za (...) kwartał 2018 r. przedłożonej przez pozwaną wynikało, że w całym kwartale spółka dokonała dostawy towarów lub świadczenia usług zaledwie na kwotę 5 180 zł. Działalność spółki była zatem marginalna, co do zasady trwała likwidacja spółki, spółka nie dysponowała lokalem, by prowadzić działalność gastronomiczną. Jednocześnie, uznać należało, że egzekucja została skierowana przez powoda do całego majątku spółki, bowiem powód żądał prowadzenia egzekucji z wierzytelności, rachunków bankowych, wierzytelności i innych praw majątkowych, ruchomości, terminali kart płatniczych, środków pieniężnych i nieruchomości. Komornik dokonywał stosownych zajęć i podejmował próby ustalenia majątku spółki, kierując zapytania do samej spółki i podejmując czynności w terenie. Wszystkie podejmowane czynności okazały się jednakże bezskuteczne, a pozwana nie zdołała podważyć zasadności umorzenia egzekucji z uwagi na jej bezskuteczność.

W czasie wymagalności wierzytelności stwierdzonej nakazem zapłaty oboje pozwani byli likwidatorami spółki, zatem zgodnie z dyspozycją art. 299 § 1 k.s.h. w zw. z art. 299¹ k.s.h. odpowiadają solidarnie za zobowiązania spółki.

Wysokość dochodzonego roszczenia została udowodniona przez powoda poprzez przedłożenie dokumentów w postaci nakazu zapłaty opatrzonego klauzulą wykonalności oraz postanowienia komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego i ustaleniu jego kosztów. Wynika z nich wysokość należności głównej przysługującej powodowi, odsetki oraz koszty sądowe i koszty postępowania egzekucyjnego. Pozwani nie kwestionowali kwot wskazanych w tych dokumentach.

Pozwana podejmowała próbę uwolnienia się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki w drodze wykazania okoliczności ekskulpacyjnych określonych w art. 299 § 2 k.s.h., ale mimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu z art. 6 k.c., nie wykazała tych okoliczności. Co więcej, dalsze zarzuty i twierdzenia pozwanej należało uznać za spóźnione.

Pozwana podnosiła, że złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości, kiedy wobec wypowiedzenia umowy najmu lokalu brak było możliwości prowadzenia działalności gastronomicznej przez spółkę. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że taki wniosek został sporządzony przez pozwanych w dniu 30 czerwca 2017 r. i nadany listem poleconym do właściwego sądu upadłościowego. Jednakże, podkreślić należało, że samo zgłoszenie wniosku o upadłość nie zwalnia likwidatorów z odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Zgłoszenie wniosku musi bowiem nastąpić we właściwym czasie oraz skutecznie, tj. prowadzić do ogłoszenia upadłości.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 i 2 Prawa upadłościowego (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.) likwidator spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest obowiązany, nie później niż w terminie trzydziestu dni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w Sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. Przesłanką do ogłoszenia upadłości jest zgodnie z art. 10 ustawy niewypłacalność dłużnika. Zgodnie z art. 11 ust. 1-3 ustawy dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące. Dłużnik będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, jest niewypłacalny także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące.

Z treści cytowanych przepisów wynika zatem, że likwidator spółki z ograniczoną odpowiedzialnością może zwolnić się z odpowiedzialności za zobowiązania spółki jedynie wtedy, gdy zgłosi wniosek o upadłość spółki najpóźniej 30 dnia od chwili, kiedy spółka utraciła zdolność do wykonywania wymagalnych zobowiązań. Podkreślić przy tym należy domniemanie utraty zdolności do wykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie spółki przekracza 3 miesiące. Obowiązek wykazania, że wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony w przepisany 30-dniowy termin spoczywał na pozwanych, jednakże okoliczności tej nie udowodnili. Jej wykazanie wymagało wiadomości specjalnych, a zatem także dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Pozwani nie zgłosili takiego dowodu. Pozwana przedłożyła jedynie dokumenty, z których wynikało, że spółka odnotowywała straty w wysokości 8 259,39 zł już na dzień 27 lutego 2017 r., a już w dniu 21 sierpnia 2017 r. w (...)ujawniono zadłużenie spółki wobec (...) na łączną kwotę 150 087,76 zł, przy czym można zakładać, że tak wysokie zadłużenie wobec (...) nie powstało w ciągu kilku tygodni, lecz w znacznie dłuższym okresie. Powyższe dowody sugerują zatem, że spółka utraciła zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań znacznie wcześniej niż 30 dni przed zgłoszeniem wniosku o upadłość.

Pozwana podnosiła także, że powód nie poniósł szkody na skutek braku ogłoszenia upadłości, ponieważ gdyby stosowny wniosek został złożony we właściwym czasie, zaspokojenie wierzytelności powoda mogłoby być niemożliwe z uwagi na kolejność zaspokajania wierzycieli. Przesłanka ekskulpacyjna braku szkody może zaistnieć w dwóch następujących sytuacjach: 1) aktualnego na dzień orzekania w sprawie posiadania przez spółkę majątku, z którego możliwe jest prowadzenie skutecznej egzekucji; 2) utraty płynności finansowej spółki, powodującej, że nawet zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie nie spowodowałoby zaspokojenia wierzyciela w części większej niż w przypadku zaniechania zgłoszenia wniosku dokonanego przez członka zarządu.

Pierwszą z sytuacji należy rozumieć w ten sposób, że mimo bezskuteczności egzekucji oraz niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie, wierzyciel w dalszym ciągu ma możliwość zaspokojenia swojej wierzytelności, bowiem pozwala na to majątek spółki. Taka sytuacja może mieć miejsce np. w przypadku posiadania przez spółkę ruchomości lub nieruchomości, których zajęcie i licytacja z wniosku pojedynczego wierzyciela w toku postępowania egzekucyjnego jest niecelowe lub utrudnione [np. z uwagi na konieczność uiszczenia wysokiej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w celu oszacowania wartości ruchomości lub nieruchomości (art. 853 ust. 2 k.p.c., art. 866²

k.p.c., 948 k.p.c.) albo gdy wartość ruchomości lub nieruchomości wielokrotnie przekracza wysokość egzekwowanej wierzytelności], jednakże przymusowa sprzedaż takiej ruchomości lub nieruchomości będzie celowa w przypadku, kiedy konieczne jest zaspokojenie wielu wierzycieli. Do takiego zaspokojenia wielu wierzycieli może dojść w konkretnych stanach faktycznych nawet w przypadku spóźnionego wniosku o ogłoszenie upadłości bądź braku zgłoszenia takiego wniosku.

W drugiej sytuacji o braku szkody można mówić wówczas, gdy zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie nie spowodowałoby zaspokojenia wierzyciela w części większej niż w przypadku zaniechania zgłoszenia wniosku dokonanego przez członka zarządu. Tak może się stać w zasadzie jedynie w przypadku zaprzestania spłaty zobowiązań przez spółkę z powodu nagłej utraty wszystkich (lub zdecydowanej większości) środków finansowych w wyniku np. działania siły wyższej, załamania się rynku danego produktu lub usługi, krachu finansowego, wprowadzenia embarga handlowego, zdelegalizowania z dnia na dzień działalności prowadzonej przez dłużną spółkę.

W niniejszej sprawie, pozwana w żadnym stopniu nie wykazała, iż mimo umorzenia egzekucji z uwagi na bezskuteczność, powód w dalszym ciągu posiadał możliwość zaspokojenia wierzytelności z majątku spółki. Pozwana twierdziła, że spółka posiada wierzytelności w kwocie 742 000 zł z tytułu zwrotu nakładów koniecznych na modernizację lokalu i w kwocie 148 000 zł z tytułu odszkodowania za nierówne traktowanie, ale w żaden sposób nie wykazała tych okoliczności. Zebrany materiał dowodowy wskazywał jedynie, że według stanu na dzień 28 listopada 2018 r. spółka posiadała kasę fiskalną o wartości 2 290 zł, kasę o wartości 1 190 zł, stół chłodniczy na kołach o wartości 11 064 zł, terminal kasowy o wartości 9 970 zł, przy czym była to wartość księgowa. Majątek ten był znikomy wobec istniejącego zadłużenia spółki, które według stanu na dzień 31 sierpnia 2019 r. wynosiło w sumie niemal 1 200 000 zł. Wymienione ruchomości o łącznej wartości w kwocie 24 514 zł nie zmieniają oceny bezskuteczności egzekucji. Samo przedłożenie wykazu środków trwałych nie oznacza bowiem realnej możliwości prowadzenia skutecznej egzekucji z majątku spółki. Wątpliwości budzi również podana wartość składników majątkowych, jako że może ona odbiegać od wartości rynkowej. Ponadto, gdyby istotnie przedmiotowy majątek był zbywalny, to pozwana jako likwidator spółki miała możliwość jego sprzedaży i zaspokojenia roszczeń powoda. Nie ma również dowodu na to, by wymienione składniki majątkowe w dalszym ciągu pozostawały w dyspozycji spółki, a nie stanowią tylko pozycji na liście środków trwałych. Podobnie pozwana nie wykazała rzeczywistej możliwości zaspokojenia się przez powoda z wierzytelności przysługujących spółce.

Jednocześnie, pozwana nawet nie podjęła próby wykazania, że zaprzestanie spłaty zobowiązań wynikało z nagłej utraty wszystkich (lub przeważających) środków finansowych, tj. że utrata płynności finansowej była zdarzeniem nieprzewidywalnym. Takiej okoliczności nie może stanowić wypowiedzenie umowy najmu lokalu i utrata możliwości prowadzenia działalności gastronomicznej w dotychczasowym miejscu. Wypowiedzenie najmu i opuszczenie lokalu nigdy nie następują jednocześnie i natychmiastowo, ponieważ od złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu przez wynajmującego, aż do chwili, kiedy najemca musi opuścić lokal upłynąć musi okres wypowiedzenia. Pozwana nie wskazała, ile wynosił ten okres, a także nie wskazywała, że nie mogła przenieść dotychczasowej działalności gastronomicznej do innego lokalu.

Powód poniósł zatem szkodę, ponieważ w dalszym ciągu nie została zaspokojona jego wymagalna wierzytelność.

Niezasadny okazał się zarzut potrącenia wierzytelności, który w istocie stanowił zarzut częściowego spełnienia roszczenia. W toku postępowania wyjaśniono, że powód nie dochodził zapłaty kwoty 200 zł, która została uregulowana przed wytoczeniem powództwa. Powód pomniejszył dochodzoną kwotę o wysokość dokonanej wpłaty, zaliczając wpłatę na poczet kosztów procesu.

W konsekwencji, pozwana nie uwolniła się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Od odpowiedzialności nie uwolnił się także pozwany, który podnosił jedynie, że nie był członkiem zarządu spółki. Odpowiedzialność pozwanego za zobowiązania wynikała jednakże z faktu pełnienia przez niego funkcji likwidatora spółki, którego odpowiedzialność za zobowiązania spółki kształtuje się tak samo jak odpowiedzialność członka zarządu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2 646,67 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1 779,53 zł liczonymi w stosunku do pozwanej od dnia 10 października 2018 r., a w stosunku do pozwanego od dnia 30 września 2018 r., przy czym o odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. W zakresie zasądzonej kwoty i odsetek od dnia 10 października 2018 r. pozwani ponoszą solidarną odpowiedzialność. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić. Odsetki za opóźnienie w zapłacie należności głównej należą się dopiero od dnia wezwania likwidatora do spełnienia świadczenia, ponieważ likwidator nie wstępuje w sytuację prawną spółki, lecz odpowiada w zakresie szkody poniesionej przez wierzyciela – odsetki za wcześniejszy okres można zasądzić tylko w przypadku ich skapitalizowania i wyrażenia dokładną kwotą przez wierzyciela i wcześniejszego wezwania likwidatora do zapłaty skapitalizowanych odsetek (zob. uzas. wyr. Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 stycznia 2015 r., I ACa 759/14, OSASzcz 2015 nr 2, poz. 54). Jednocześnie, koniec okresu za jaki można skapitalizować odsetki przypada na datę bezskuteczności egzekucji (zob. uzas. wyr. Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 kwietnia 2017 r., I ACa 1695/16, Legalis Numer 1712726), zatem w niniejszej sprawie skapitalizowane odsetki należą się do dnia 20 września 2018 r. Odsetki nie należały się od kwot zasądzonych od spółki na rzecz powoda tytułem kosztów procesu, postępowania klauzulowego i postępowania egzekucyjnego. W tym bowiem zakresie powód nie uzyskałby odsetek również od samej spółki, a więc nie poniósł szkody z uwagi na bezskuteczność egzekucji wobec spółki.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. drugie i art. 105 § 2 k.p.c. Powód uległ jedynie nieznacznie co do zgłoszonego żądania, zatem pozwani winni solidarnie zwrócić na jego rzecz wszystkie poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1 235,52 zł, na którą składały się: 133 zł opłaty od pozwu, 900 zł wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 185,52 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę (zgodnie ze spisem kosztów k. 133).